

Dumnezeu cu noi

Textul de memorat: „Ei fac o slujbă care este chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă cortul: «Ia seama», i s-a zis, «să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte»” (Evrei 8:5)

Sanctuarul din cer este originalul, este locul în care Hristos Însuși slujește „pentru noi”, dar Domnul a recurs la diverse mijloace pentru a ne descoperi adevărurile despre acest sanctuar.

La început, Dumnezeu a creat Grădina Edenului ca loc unde să Se întâlnească cu omul, un simbol al sanctuarului. Sanctuarul ceresc și rolul lui în ceea ce privește mântuirea au fost reprezentate prin intermediul cortului de pe pământ și, ulterior, prin intermediul edificiilor mai impunătoare ale templelor israelite.

În Isus, templul a fost întruchipat într-un corp omenesc și, în final, templul acesta va coborî pe Noul Pământ.

După cum vom vedea în cele ce urmează, Dumnezeu a apelat la câteva concepte legate de sanctuarul ceresc pentru a ne descoperi adevărul. Săptămâna aceasta, vom studia unele dintre aceste concepte.

Primul „sanctuar” de pe pământ

Cercetătorii Bibliei au observat existența mai multor similarități între Grădina Edenului și sanctuarele construite ulterior în Israel, fapt care ne arată că Edenul a fost primul „templu” simbolic de pe pământ.

1. Care sunt câteva asemănări între Eden și sanctuar?

(1) La finalul relatării creării lumii și la finalul consemnării lucrărilor pentru cortul din pustie, apar trei elemente – aprobarea, încheierea și binecuvântarea – exprimate prin aceleași trei cuvinte-cheie: „tot”, „sfârșite” și „a binecuvântat” în Geneza 1:31 – 2:3 și „toate”, „isprăvite” și „a binecuvântat” în Exodul 39:32,43; 40:33.

(2) La început, Dumnezeu „umbla prin grădină” (Geneza 3:8); mai târziu, a fost prezent în mijlocul poporului Său în sanctuar (2 Samuel 7:6,7).

(3) Adam trebuia să lucreze și să păzească grădina (Geneza 2:15). Aceleași două verbe sunt folosite și pentru slujbele leviților la sanctuar (Numeri 3:7,8).

(4) Imagini din Eden apar pretutindeni în sanctuar (Exodul 25:31-36; 1 Împărați 6:18).

(5) Heruvimii din grădină (Geneza 3:24) și din Sfânta Sfintelor (Exodul 25:18-22).

(6) Crearea lumii s-a făcut în șase zile – fiecare zi fiind introdusă de expresia „Dumnezeu a zis” – și s-a încheiat cu Sabatul. În pasajul despre construirea sanctuarului distingem șase secțiuni – fiecare introdusă de expresia „Domnul a vorbit lui Moise și a zis” (Exodul 25:1; 30:11,17,22,34; 31:1) – urmate de o a șaptea, referitoare la Sabat (Exodul 31:12-17).

(7) Construirea sanctuarului a fost terminată în ziua întâi a lunii întâi (Exodul 40:17), ziua Anului Nou ebraic, amintindu-ne de sfârșitul creării lumii noastre.,

Geneza 2 nu trebuia să prezinte explicit aceste asemănări, întrucât cei din vechime le cunoșteau. O scriere iudaică din secolul al II-lea î.Hr. afirmă că „Grădina Edenului a fost locul preasfânt și locuința Domnului”.

De asemenea, Grădina Edenului mai este numită și „Grădina Domnului” (Isaia 51:3; Ezechiel 28:13; 31:9). Ea era locuința lui Dumnezeu de pe pământ, locul de închinare și de comuniune cu El pentru primii noștri părinți. La căderea în păcat, Adam și Eva nu au pierdut în primul rând grădina, ci prezența imediată a lui Dumnezeu.

Când te gândești la „sanctuar”, ce imagini îți vin în minte în primul rând? Cu ce locuri de pe pământ asociezi acest cuvânt? Cum te ajută aceste sanctuare să înțelegi mai bine sanctuarul din cer, care a fost ridicat de Dumnezeu?

O reproducere a „modelului”

2. Ce relație există între sanctuarul de pe pământ și cel din cer? Exodul 25:9,40; Evrei 8:5; 9:23,24.

Scripturile subliniază ideea că Moise nu a inventat cortul întâlnirii, ci l-a construit respectând instrucțiunile divine primite pe munte (Exodul 26:30; 27:8; Numeri 8:4). Sanctuarul pământesc trebuia să fie făcut după un anumit „chip” (Exodul 25:9,40). Cuvântul ebraic pentru „chip” (*tabnit*) exprimă ideea de model, sau schiță; prin urmare, putem trage concluzia că Moise a văzut, probabil, un model în miniatură al sanctuarului din cer și a construit sanctuarul de pe pământ respectând acest model, deci templul ceresc este originalul, modelul pentru sanctuarele israelite. Este evident că nu putem pune semnul egal între sanctuarul din cer și cerul însuși. Templul ceresc se află „în cer” (Apocalipsa 11:19; 14:17; 15:5); cerul cuprinde templul, dar templul din cer nu este cerul.

Cartea Evrei arată fără echivoc că sanctuarul din cer este real. Sanctuarul ceresc este numit „adevăratul cort” (Evrei 8:2) și „cortul acela mai mare și mai desăvârșit” (Evrei 9:11), în timp ce sanctuarul pământesc este doar „chipul și umbra” celui ceresc (Evrei 8:5; n.tr. – în Noua Traducere în Limba Română: „Ei slujesc într-un sanctuar care este o copie și o umbră a celui ceresc – așa cum i-a fost arătat lui Moise atunci când urma să ridice cortul. Lui i-a spus: «Vezi să faci totul după modelul care ți-a fost arătat pe munte!»). Cuvântul „umbră” are aici sensul de urmă abia vizibilă a unui obiect; de aceea, sanctuarul pământesc este o simplă reproducere a celui ceresc. În ciuda limitărilor lui, sanctuarul pământesc reflectă totuși realitatea celui ceresc în mai multe aspecte importante.

Relația dintre aceste două sanctuare poartă numele de *tipologie*. Tipologia este prefigurarea profetică, concepută de Dumnezeu, care presupune existența a două realități istorice aflate într-o relație de analogie, una purtând denumirea de „tip”, iar cealaltă de „antitip”.

Domnul Isus ca templu

3. Citește Ioan 2:19-21. De ce asociază Domnul Isus trupul Său cu templul? (Vezi și Ioan 1:14.)

În Evanghelia lui Ioan întâlnim, printre altele, și ideea că venirea lui Isus inaugurează un „templu” mai bun. Referirile la cortul întâlnirii apar încă din Ioan 1:14. Astfel, Isus este Cuvântul care „a locuit” printre oameni, iar oamenii au văzut „slava” Sa. Verbul grecesc „a locuit” (*skenoo*) provine din substantivul „cort” (*skene*); așadar, când spune despre Isus că a locuit printre noi, Ioan are în minte locuirea într-un cort și nu într-o casă. În acest context, cuvântul „slavă” ne trimite cu gândul la slava lui Dumnezeu care a umplut sanctuarul din pustie (Exodul 40:34,35), precum și Templul lui Solomon cu ocazia inaugurării lui (2 Cronici 7:1-3). Așadar, când a venit pe pământ ca om, Hristos a împlinit făgăduința lui Dumnezeu de a locui printre oameni.

După cum arată textele de mai sus, Isus a declarat că trupul Său este templul, referindu-Se la încheierea valabilității templului pământesc după moartea Sa (Ioan 2:19-21; Matei 27:51). De asemenea, El a mai afirmat despre Sine că este Pâinea vieții (Ioan 6:35) și Lumina lumii (Ioan 8:12), arătând, probabil, spre pâinea de pe masa pentru punerea înainte și spre sfeșnic, două lucruri care se aflau în sanctuarul de pe pământ. O referire clară la sanctuar este apelativul de „Miel al lui Dumnezeu” pe care îl folosește Ioan Botezătorul (Ioan 1:29).

„Toți aceia care au slujit în sanctuar au fost învățați fără încetare despre intervenția lui Hristos în favoarea neamului omenesc. Serviciul acesta a fost plănuțit pentru a crea în fiecare inimă dragoste față de Legea lui Dumnezeu, care este Legea Împărăției Sale. Jertfele trebuiau să fie o pildă despre dragostea lui Dumnezeu descoperită în persoana lui Hristos, în Jertfa care suferă și moare, care a luat asupra Sa păcatul de care era vinovat omul, Cel Nevinovat făcându-Se păcat pentru noi.” – Ellen G. White, Solii alese, cartea 1, p. 233

Fiindcă avem o natură păcătoasă, ne este ușor să credem că Dumnezeu este supărat pe noi. Cum ne ajută descoperirea iubirii lui Dumnezeu prin viața și moartea lui Isus să înțelegem că Dumnezeu ne iubește în ciuda defectelor noastre? Cum ar trebui să ne încurajeze acest gând să câștigăm biruința asupra eului nostru?

Biserica – un templu

După ce Domnul Hristos S-a înălțat la cer și Și-a început lucrarea de Mare-Preot în sanctuarul de sus, templul de pe pământ nu a mai îndeplinit practic niciun rol în planul de mântuire (Matei 27:50,51). Însă Dumnezeu nu a renunțat la planul Său de a locui în mijlocul poporului Său de pe pământ, lucru care acum devenise posibil prin Duhul Sfânt. Apostolii apelează la simbolistica templului pentru a transmite acest adevăr.

4. Ce referiri la templu se fac în următoarele pasaje? Ce adevăr ne învață Biblia aici? 1 Corinteni 3:16,17; 6:19,20; 2 Corinteni 6:16; Efeseni 2:19-22.

În 1 Corinteni 3:16,17, Pavel se adresează bisericii ca întreg, aducând în discuție teme asociate cu templul, precum calitatea lui Dumnezeu de proprietar al templului (vers. 16) și sfințenia templului (vers. 17). După aceea, în 1 Corinteni 6:19,20, el aplică aceste principii în dreptul fiecărui credincios. Fiind un templu, credinciosul este un locaș sfânt și, ca atare, se află sub obligația de a duce o viață sfântă. Pavel apelează la simbolistica templului pentru a întări apelul la o viață curată și sfântă și, mai exact, la curăție sexuală, pe care el o așează în opoziție cu imoralitatea (1 Corinteni 6:15-18). Referirea la biserică prin asociere cu sanctuarul este foarte potrivită în acest context. Credincioșii și necredincioșii nu au nimic în comun (2 Corinteni 6:14 – 7:1), deoarece biserica este în legământ cu Dumnezeu și Îi aparține Lui în mod exclusiv (2 Corinteni 6:18).

Pe lângă faptul că este templul lui Dumnezeu, biserica este și o preoție sfântă (1 Petru 2:5,9). Evident, privilegiul acesta este însoțit de câteva obligații semnificative. Cât de important este ca, într-o atitudine de credință și ascultare, să-I predăm viața noastră Domnului, Aceluia care ne-a oferit atât de mult și care așteaptă mult de la noi!

Noi suntem mântuiți pe deplin prin neprihănirea Domnului Hristos. Așteaptă El totuși ceva din partea noastră, ca urmare a faptului că am fost socotiți neprihăniți prin har? Cum putem face cel mai bine ceea ce El așteaptă de la noi?

„Cortul lui Dumnezeu cu oamenii”

5. Citește Apocalipsa 7:15-17. Unde se află cei răscumparați și cum sunt ei descriși în acest pasaj?

În versetele acestea, cei răscumparați sunt descriși ca fiind împărați și preoți care slujesc în palatul și în templul lui Dumnezeu (Apocalipsa 1:6; 5:10; 20:6). Făgăduința potrivit căreia „Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui” (Apocalipsa 7:15) face trimitere la sanctuarul din pustie, prin intermediul căruia Dumnezeu a fost prezent în mijlocul Israelului antic, în calitate de Conducător al său. Pe Noul Pământ, sanctuarul redevine locul perfect în care Dumnezeu Se întâlnește cu cei răscumparați. Sanctuarul înseamnă adăpost, protecție și viață deplină în prezența lui Dumnezeu și a lui Hristos. Cel care a locuit printre oameni (Ioan 1:14) Își întinde acum cortul peste sfinții Săi, astfel încât ei să poată locui în templul Său, în prezența Sa.

6. Citește Apocalipsa 21:1-22. Cum este descris aici Noul Ierusalim? Ce asemănări poți descoperi aici între sfânta cetate și sanctuar?

Ioan nu vede niciun templu în Noul Ierusalim (Apocalipsa 21:22), dar aceasta nu înseamnă că nu există un templu. Însuși Noul Ierusalim este templul și „cortul lui Dumnezeu” (Apocalipsa 21:3). În descrierea cetății, putem identifica mai multe elemente specifice sanctuarului: ea este „sfântă” și coboară „din cer” (Apocalipsa 21:2,10); are formă cubică la fel ca Locul Preasfânt (Apocalipsa 21:16; 1 Împărați 6:20); la fel ca în templu, nici în cetate nu poate intra „nimic întinat” (Apocalipsa 21:27) și, lucrul cel mai important, Dumnezeu este prezent în ea. Putem locui împreună cu Dumnezeu în sanctuarul Său și putem avea cea mai strânsă relație posibilă cu El (Apocalipsa 21:3,7)! Acesta este scopul planului de mântuire.

Putem trăi o veșnicie în relație strânsă cu Dumnezeu? Atunci, cât de important este să avem și acum o comuniune strânsă cu Dumnezeu?

Studiu suplimentar

Citește capitolul „Școala din lumea cea nouă”, p. 301-309 din *Educație* de Ellen G. White, și capitolul 42, „Sfârșitul mării lupte” din *Tragedia veacurilor*.

„Teama de a nu face ca moștenirea viitoare să pară prea materială i-a făcut pe mulți să spiritualizeze chiar adevărurile care pe noi ne fac să o privim ca pe viitoarea noastră casă. Hristos i-a asigurat pe ucenicii Săi că S-a dus să le pregătească «locașuri» în casa Tatălui. Cei care acceptă afirmațiile Cuvântului lui Dumnezeu nu vor fi cu totul în necunoștință de cauză cu privire la căminul ceresc. Căci «lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc» (1 Corinteni 2:9). Limbajul omenesc nu poate descrie răsplata celor dreți. Aceasta va fi cunoscută numai de cei care o vor vedea. Nicio minte finită nu poate cuprinde gloria Paradisului lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 674, 675

Întrebări pentru discuție

1. De ce crezi că este important să înțelegem că sanctuarul ceresc al lui Dumnezeu este un loc real? De ce este necesar, totodată, să fim prudenți și să nu facem o comparație detaliată a templului pământesc cu templul ceresc?
2. În cadrul grupei, reflectați mai mult asupra asocierii bisericii cu templul. Cum să înțelegem acest adevăr? Cum putem să împlinim, ca biserică, acest adevăr crucial?
3. „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi” (1 Corinteni 3:16,17). Ce idei ne transmit aceste versete și cum le putem aplica în viața noastră?
4. În cadrul grupei, reflectați mai mult asupra ideii că noi suntem „preoți” acum și vom fi preoți după revenirea Domnului Isus. Cum ne îndeplinim acum rolul de preoți? Cum îl vom îndeplini atunci? Ce ne spune însăși utilizarea cuvântului „preoți” despre importanța sanctuarului în cadrul planului de mântuire?